

Sygn. akt SNO 73/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

Przewodniczący: SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

Sędziowie: SSN Bogusław Cudowski

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie ppłk **M. L.** ,
sędziego Sądu Garnizonowego w K. w stanie spoczynku
po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej
w dniu 14 czerwca 2016 r.,
wniosku obwinionego z 16 maja 2016 r.
o wyłączenie od orzekania sędziów Sądu Najwyższego wyznaczonych do
orzekania w sprawie SNO 73/15 Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego
na podstawie art. 128 u.s.p. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Pismem z 16 maja 2016 r. obwiniony M. L. wniósł o wyłączenie od orzekania sędziów Sądu Najwyższego wyznaczonych do orzekania w jego sprawie o sygn. SNO 73/15. Jako podstawę wyłączenia sędziów wskazano we wniosku uzasadnione wątpliwości co do ich bezstronności i obiektywizmu. Swój wniosek obwiniony uzasadnił treścią rozmowy telefonicznej z jego obrońcą z urzędu J. L. , z której rzekomo wynika, że wyrok Sądu Najwyższego został wydany jeszcze przed terminem rozprawy i jest dla obwinionego niekorzystny. Jako załącznik do wniosku obwiniony przesłał plik audio z nagraniem rozmowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obwinionego okazał się bezzasadny.

Pierwszą kwestią wymagającą omówienia jest nierzetelność wniosku wyrażająca się w nadinterpretacji, czy wręcz manipulacji treścią rozmowy telefonicznej z obrońcą obwinionego. Przede wszystkim trzeba zauważyć, że obrońca – wbrew treści wniosku – nie twierdził, że Sąd Najwyższy wydał już wyrok w sprawie obwinionego. W rozmowie obrońca wyraża swoje podejrzenie, że Sąd Najwyższy ma pewien „ustalony schemat postępowania” w sprawie obwinionego. Stwierdzenie takie nie odnosi się ani do rzekomego podjęcia przez skład orzekający rozstrzygnięcia w sprawie obwinionego przed terminem rozprawy, ani też do tego, czy będzie ono dla niego korzystne, czy też nie. Co więcej, trzeba zauważyć, że wypowiedź obrońcy została w sposób jednoznaczny sprowokowana przez obwinionego, który stwierdził, że wyrok w jego sprawie został już wydany. W końcu, na załączonym do wniosku nagraniu wypowiedź obrońcy została urwana w pół zdania, niemożliwe jest zatem ustalenie pełnej wypowiedzi obrońcy, a zatem i kontekstu, w jakim wypowiada się o „schemacie postępowania” wobec obwinionego. W ocenie Sądu Najwyższego nagrana przez obwinionego rozmowa nie wskazuje bynajmniej na to, że obrońca ma jakąkolwiek wiedzę o przedwczesnym zapadnięciu rozstrzygnięcia w sprawie obwinionego.

Drugą natomiast sprawą jest zasadność wyłączenia sędziów orzekających w danej sprawie w oparciu li tylko o stwierdzenia obrońcy o rzekomym zapadnięciu rozstrzygnięcia przed terminem rozprawy. Gdyby nawet obrońca – czego w niniejszej sprawie nie było – wyraził przekonanie, że takie przedwczesne rozstrzygnięcie zapadło, nie tworzyłoby ono jeszcze wystarczającej podstawy wyłączenia sędziów. Samo podejrzanie tego rodzaju, nie poparte faktami obiektywnie wskazującymi na zaistnienie takiej sytuacji nie może być kwalifikowane jako okoliczność mogąca wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego (art. 41 k.p.k.). Wniosek obwinionego jest zatem nieuzasadniony nie tylko dlatego, że obrońca w przytaczanej rozmowie nie wypowiedział się o zapadnięciu rozstrzygnięcia w sprawie obwinionego przed terminem rozprawy, ale także dlatego, że tego rodzaju stwierdzenia w ustach obrońcy, jeśli nie są zbudowane na obiektywnie sprawdzalnych faktach, są jedynie gołosłowną spekulacją, a taka nie jest wystarczającą podstawą do zastosowania art. 41 k.p.k.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

